

Mensen van de weg

OnderWeg wordt de titel van ons blad na het samengaan met *De Reformatie*. Dat is een mooie notie, want christen zijn is onderweg zijn naar het Koninkrijk van God. Over die weg denken we na aan de hand van Handelingen 18:23-28.

TEKST WILLEM SMOUTER

Als je deze studie samen bespreekt (zo is de rubriek Opschrift ooit bedoeld), bespreek dan met elkaar waar je staat op de weg van het geloof. Je kunt aan het ene eind van het spectrum een heel aarzelend gelovige zijn en aan het andere eind vaststaan in het geloof, op de vaste basis van Gods beloften en zijn verbond. Waar sta jij ergens? En weet je ook te benoemen hoe dat zich tot op heden ontwikkeld heeft? Wat zijn factoren waardoor het soms weglekt? En andersom: wat heeft jou geholpen om verder te komen, dichterbij God?

Harvard

Het is één van de oudste aanduidingen van de volgelingen van Jezus: mensen van de weg. Het dateert nog van voordat de naam 'christenen' in zwang kwam (dat was in Antiochië, Handelingen 11:26).

Als Saulus op weg gaat naar Damascus om christenen te vervolgen, dan staat er dat hij de 'aanhangers van de Weg' gevangen wil nemen (Handelingen 9:2). Ik vond de uitleg dat dit sloeg op hun 'way of life', maar dat geloof ik niet zo. Omstreden was niet hun levensstijl, maar dat ze geloofden in Jezus Christus als de weg tot God. Het ging in de eerste plaats om het feit dat ze die weg tot God open zagen voor alle mensen, ook heidenen. En in de tweede plaats om het feit dat ze geloofden dat deze Jezus Gods Zoon is.

Onze tekst, Handelingen 18, gaat ook over de Weg, en dat je op die weg nog steeds moet leren. Paulus is op reis, maar thuis in Efeze ging het gemeentelven gewoon door in de synagoge. Er kwam een zekere Apollos binnen, een ontwikkeld man, die onderricht had gekregen in de Weg van de Heer en geestdriftig de leer over Jezus verkondigde. Hij zette die zorgvuldig uiteen, ook al was hij alleen bekend met de doop zoals Johannes die had verricht. Hij sprak vrijmoedig, zoals iemand die pas tot bekering is gekomen dat kan doen, ook al wist hij maar de helft. Toen namen Priscilla en Aquila (de laatste was een collega-leerlooier van Paulus) hem apart en legden hem uit wat de Weg van God precies inhield. Het is een prachtig herkenbaar verhaal, al vragen wij ons in gemoede af hoe het kan dat de goede man slechts het halve verhaal kende. Maar er zit nog een laag in het verhaal. Apollos was een geleerd man uit Alexandrië. Wij zouden zeggen: hij kwam van Harvard. Hij kende de Bijbel goed en had kennelijk een enorme uitstraling. Later in Korinthe werd dat nog een probleem, toen sommigen zeiden 'ik ben van Paulus' en anderen 'ik van Apollos'. Kennelijk maakte hij zo'n indruk dat men er steeds voor de goede orde bij moest zeggen dat het

niet door zijn kracht was. «Ik heb geplant, Apollos heeft water gegeven, maar God heeft doen groeien» (1 Korintiërs 3:6). Daarom moet je er de ingehouden glimlach bij denken als van deze man geschreven staat dat twee heel gewone gemeenteleden, Priscilla en Aquila, hem even apart nemen om hem uit te leggen hoe het zit... We hebben hier een belangrijk gegeven te pakken: geloven doe je niet in je eentje en verder komen in het geloof al helemaal niet. We hebben elkaar nodig en het vergt speciale aandacht om zo van elkaar te leren.

Wegwijzers

Bespreek met elkaar de verschillende rollen in dit verhaal. Ben je weleens Apollos geweest, in de zin dat je nog niet alles wist, maar wel enthousiast kon vertellen over Jezus? Of als je zo iemand in je gemeente hebt: hoe kun je hem of haar de ruimte geven en van hem/haar leren?

En kun je zelf leren van Priscilla en Aquila op de bijbelkring, als zij heel andere gaven hebben dan jij? En hoe kun jij de rol van Priscilla en Aquila spelen voor anderen, zonder hen op hun nummer te zetten en af te stoten?

Geloven doe je niet in je eentje en verder komen in het geloof al helemaal niet

We zijn onderweg en dat blijven we. Terwijl we de genoemde rollen allemaal persoonlijk kunnen herkennen in het gemeentelven, speelt dit ook in de samenwerking die we aangaan met de vrijgemaakte kerken. Zij met hun doortimmerde organisaties en instituten, wij met onze grotere ervaring in kerk-zijn zonder strakke regeltjes. Je kunt zo voorzien waar dat kan botsen. Maar ik zie er erg naar uit om van elkaar te leren en verder te komen.

Ik wens de redactie van het straks gezamenlijke blad veel wijsheid en ook veel plezier toe als wegwijzers naar God de Vader. Want daar gaat het tenslotte om: dat we de weg tot God vinden, door Jezus Christus en voor alle mensen.

Willem Smouter is predikant van de NGK Apeldoorn.